

LISA HALL

Tussen
jou
en
mij

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

© 2016 Lisa Hall
Oorspronkelijke titel: *Between You and Me*
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: Lyn Randle / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2250 5
NUR 330
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Sal

De eerste keer dat je me sloeg was een schok, maar geen verrassing. Zo gaan die dingen nou eenmaal, toch? Het begon met kleinigheden, zoals dat je wilde weten waar ik geweest was, wie ik daar gesproken had. Daarna ging het een stapje verder met een zetje hier en een duwtje daar, en nu zijn we op het punt beland dat een klap bijna als een beloning aanvoelt – en dat ik blij ben dat het niks ernstigers is, dat er deze keer geen botten zijn gebroken.

Ik weet nog dat ik je voor het eerst zag. Niets had me daarop kunnen voorbereiden; jouw aanblik trof me als een stomp in mijn maag. Ironisch, vind je niet? Daar stond je, in het café van de studentensociëteit, met een jongen te praten die dezelfde studierichting volgde als jij en die ik al vaker op de campus had gezien, met een halveliter Foster's in je hand. Door een raam

achter je viel de zon naar binnen en je zag er majestueus uit: lang in je vale Levi's en afgetrapte Converse-gympies, met je lichte haar uitwaaiërend als een aura. Ik was er met een groepje medestudenten, om de avond met hen door te brengen, om de collega's van die dag door te nemen onder het genot van een paar drankjes en daarna misschien ergens een hapje te gaan eten. Zodra ik jou zag, wist ik echter dat de plannen gewijzigd waren en dat ik moed moest verzamelen om op je af te stappen. Hoe zou het zijn gelopen als ik je niet had gevraagd of je nog een halveliter wilde? Of als je mijn aanbod had afgeslagen en we niet de hele avond in een hoekje van de kroeg waren blijven zitten? Als ik niet had opgenomen toen je de volgende dag belde en je uitnodiging voor de lunch niet had aangenomen? Als we het hele weekend daarop niet samen hadden doorgebracht, in jouw flat, zonder acht te slaan op je huisgenoot, de telefoon, de buitenwereld?

Misschien was ik dan wel getrouwd met iemand die het niet oké vindt om me te slaan. Om me ergens mee te bekogelen als we een meningsverschil hebben. Met iemand die onder een gelukkig huwelijk niet verstaat dat de ene partner alles voor het zeggen heeft, zonder dat er vragen worden gesteld. Misschien had jij dan nu wel iemand anders, iemand die de juiste woorden weet te vinden en met je om weet te gaan. Misschien had je dan nu wel een partner die voor je gevoel niet altijd tegen je ingaat. Ook al doe ik dat niet, echt niet. Dat denk jij alleen, wat ik ook doe of zeg. Misschien zouden we op die manier allebei wel gelukkiger zijn.

Hoofdstuk 2

Charlie

Een huizenhoog dossier komt neer op mijn bureau.

Geoff duikt op en ploft neer in de stoel tegenover de mijne. ‘Weer een hoop om door te nemen, dat zal vanavond wel een lartertje voor je worden!’ Hij hijgt, zijn gezicht is felrood terwijl hij probeert op adem te komen. Zelf is Geoff ook zo groot als een huis; zijn enorme buik drukt tegen de knoopjes van zijn smoezelige witte overhemd. Geoff is mijn collega, mijn gelijke, maar aangezien hij vijftien jaar ouder is dan ik doet hij alsof ik een kind van vijf ben. De man heeft een ernstig gebrek aan ambitie en een overheersende lichaamsgeur.

‘Meen je dat nou, Geoff? Het is acht uur ’s avonds. Je denkt toch niet dat ik ook maar overweeg om al naar huis te gaan?’ Met een lachje trek ik het dossier naar me toe en begin erin te bladeren, ook al ligt er nog een hele stapel papierwerk naast me die ik

moet doornemen voordat ik er zelfs maar aan kan denken om het kantoor te verlaten. In mijn slapen voel ik migraine komen opzetten, ongetwijfeld van de vermoeidheid omdat ik vanochtend om vijf uur begonnen ben en omdat ik gestrest ben door de eindeloze stroom papierwerk die deze zaak met zich meebrengt. Het is geen geheim dat bedrijfsjuristen onder druk staan – de lange dagen, de veeleisende zaken die ons leven overnemen en beslag leggen op onze vrije tijd met ons gezin – maar uiteindelijk is het het allemaal waard. Daar zorgen het salaris en de secundaire arbeidsvoorwaarden wel voor.

‘Nou, maak het niet te laat. Dat leuke gezinnetje van je moet je niet te vaak alleen laten, anders gaat iemand anders er nog mee vandoor!’ Geoff hijst zijn kolossale lichaam uit de leren stoel aan de andere kant van mijn bureau en buigt zich voorover om door mijn haar te woelen voordat hij wegloopt.

‘Lijkt me stug, Geoff.’ Met opeengeklemd kaken grijns ik naar hem. Mijn hoofd begint steeds harder te bonken en het liefst zou ik zijn worstenvingers van mijn kruin af slaan. Verrassend lichtvoetig voor een vijftigjarige bedrijfsjurist van honderddertig kilo verlaat hij het vertrek, waarna ik de telefoon pak. Ik bel naar huis, blader de nieuwe documenten door en wacht tot Sal opneemt. In gesprek. Ik hang op en bel nog een keer, nu naar mobiel. Hij blijft maar overgaan, en ik stel me voor dat het toestel op zijn vaste plek op het aanrecht ligt. In gedachten hoor ik die foeilelijke beltoon van Johnny Cash waar Sal zo dol op is. Uiteindelijk word ik doorgeschakeld naar de voicemail.

‘Sal, met mij. Met wie ben je in godsnaam in gesprek? Bel me terug.’ Ik gooi de hoorn op de haak en leun achterover op mijn

stoel, de muis van mijn handen tegen mijn ogen geperst om de druk iets te verlichten. Hier heb ik geen behoefte aan – ik heb al genoeg aan mijn hoofd op kantoor, zonder dat ik me hoef af te vragen met wie Sal in vredesnaam om acht uur 's avonds zit te bellen.

Een uur later, als ik nog steeds niet ben teruggebeld en ik al meerdere keren tevergeefs heb geprobeerd naar huis te bellen, stop ik de dossiers in mijn aktetas. Ik kan me niet op mijn werk concentreren als ik me aldoor afvraag waarom er niet opgenomen wordt. Er flitsen allerlei scenario's door mijn hoofd, van Sal die de telefoon van de haak legt om niet gestoord te worden tijdens een onderonsje met een geheim liefje, tot Sal die aan de telefoon hangt met iemand anders – een familielid? Iemand die ik niet eens ken? – en plannen maakt om bij me weg te gaan. Ik weet niet waar Sal mee bezig is, maar hier ben ik niet blij mee. De regels waren toch duidelijk? Als ik bel, moet er opgenomen worden. Zelf werk ik me de godganse dag uit de naad om mijn gezin te onderhouden. Dan kan Sal toch op zijn minst de telefoon opnemen wanneer ik bel? Ik strijk mijn lichte haar glad, dat alle kanten op piekt doordat ik er steeds doorheen heb gestreken in een poging te kalmeren en me op die verrekte dossiers te concentreren die Geoff me in de maag heeft gesplitst. Dan pak ik mijn zwarte jasje en loop de deur uit. Als ik thuiskom, kan Sal er maar beter zijn. En als dat zo is, wil ik weten waarom de telefoon de hele avond niet werd opgenomen. Ik laat me door niemand negeren, zeker niet door degene met wie ik oud wil worden.

Hoofdstuk 3

Sal

Met een zucht van opluchting leg ik de telefoon neer. Mijn zus praat vijf kwartier in een uur en ook al vind ik het fijn om haar te spreken, ik kijk met angst en beven uit naar haar telefoontjes omdat ik weet dat je er niet van houdt als ik met mijn familie praat. Jij vindt dat we verder niemand nodig hebben, en zeker niemand van mijn familie. Het moeilijke daaraan is dat ik uit een grote, drukke, luidruchtige familie kom die veel te vertellen heeft; de leden lijken ook alleen maar met elkaar te willen praten. Ik probeer hen zo vaak mogelijk af te poeieren, puur omdat ik weet dat wij onherroepelijk ruzie krijgen nadat we hen hebben gezien. Maar dat valt niet mee en soms vraag ik me af of ik hen wel wil afpoeieren. Mijn ouders zijn in de jaren tachtig van Italië naar Engeland gekomen, maar hebben nog niks aan hun Italiaanse manieren ingeboet. Het liefst hebben ze de hele fami-

lie zo vaak mogelijk bij elkaar, en hun dag is meteen goed als ik met Maggie op bezoek kom. Omdat ze tot nu toe hun enige kleinkind is wordt ze aanbeden, maar jij staat er niet achter. Je zegt dat ze zich met ons leven bemoeien en dat ze niks te zeggen hebben over de manier waarop we Maggie opvoeden. Al ben ik het daar niet altijd mee eens, je hebt op allerlei manieren heel duidelijk gemaakt dat de dingen in ons huis op jouw manier moeten gaan, en eerlijk gezegd vind ik het de strijd niet waard. Dus zie ik hen niet meer zo vaak als ik zou willen, maar mijn zus, Julia, woont weer in Italië bij haar man en zijn familie, en ziet niet hoe het er hier nu aan toegaat. Ik wil ook niet zeggen hoe het zit, dat ik altijd gespannen raak van haar onophoudelijke geratel aan de telefoon, dat ik niet tegen haar kan zeggen dat ik moet ophangen.

Zachtjes snel ik de trap op om bij onze dochter te gaan kijken. Ze ligt opgekruld tot een balletje, alleen haar kruin komt onder het dekbed uit, het nachtlampje werpt een warme gloed door de slaapkamer. Bijna vijf is ze nu, met prachtige glanzende, donkere krullen, geërfd van mijn kant van de familie. Ze maakt een zacht snurkgeluidje, draait zich om, en mijn hart knijpt zich samen als ik naar haar slapende silhouet kijk. Wat er ook tussen ons gebeurt, hoe moeilijk het ook wordt, ik zal haar altijd op de eerste plaats zetten. Ik zal hier blijven en je eisen en regels accepteren, als zij maar een stabiel gezinsleven heeft, met twee ouders die van haar houden.

Op de Frozen-klok bij Maggie aan de muur zie ik dat het niet lang meer duurt voor je thuiskomt, dus ga ik naar beneden om naar de lasagne in de oven te kijken en om de fles malbec open te trekken die ik vandaag heb gekocht. Terwijl ik de trap af sluip,

zorgvuldig de krakende trede vermijdend om Maggie niet wakker te maken, hoor ik de sleutel al in het slot. Aan het dichtslaan van de voordeur kan ik horen dat het geen rustig avondje wordt.

‘Wat was dat verdomme nou, Sal?’ sis je in mijn gezicht als ik beneden ben.

Ik krimp in elkaar, bang dat de dichtslaande deur onze dochter wakker heeft gemaakt. Met één vinger opgestoken luister ik, maar er komt geen geluid uit de slaapkamer boven. ‘Charlie, alsjeblieft. Maggie ligt te slapen. Waar heb je het over?’ Fluisterend loop ik langs je heen door de hal, om je naar de keuken te lokken, weg bij de trap, voordat je begint te schreeuwen en Maggie alsnog wakker wordt. Je gooit je aktetas op de vloer en loopt achter me aan de keuken in wanneer ik het zie. Mijn mobieltje, op het aanrecht waar ik het heb neergelegd, met het geluid uit omdat Maggie er een belachelijk spelletje op wilde spelen en ik het volume uit moest zetten om er niet gek van te worden. Mijn mobieltje, waarop te zien is dat ik meerdere oproepen van jou heb gemist, plus een berichtje waarin staat dat je een voicemail hebt ingesproken.

O, shit.

‘Charlie, het spijt me. Het geluid stond uit. Ik heb er niet bij stilgestaan, echt niet. Maggie was een spelletje aan het doen, dat werkte me op de zenuwen. Ik moest het geluid wel uitzetten om er niet horendol van te worden. Het spijt me, Charlie, echt waar. Het was een foutje, meer niet.’ Ik weet dat ik maar doorratel, maar ik word nerveus van je stilzwijgen, ook al weet ik dat het bespottelijk is om me zo te voelen vanwege een gemiste oproep.

Ondertussen sta jij nog steeds in de deuropening en als ik zie

dat je je zwarte jasje uitdoet, grijp ik die gelegenheid aan om de ovendeur open te trekken en de stomend hete schaal met lasagne eruit te halen. ‘Kijk, ik heb je lievelingskostje klaargemaakt: lasagne. Kom lekker zitten. Ik heb wijn gekocht, we kunnen samen eten.’

‘Met wie was je in gesprek, Sal? Nou? Wie was er verdomme zo belangrijk dat je voor mij de telefoon niet eens kon opnemen?’ Je gooit je jasje over een keukenstoel en bent al bij me voordat ik het goed en wel doorheb; zó dichtbij dat ik je hete adem in mijn gezicht kan voelen. Voorzichtig zet ik de hete schaal met eten op het aanrecht en draai me naar je toe. Even overweeg ik te liegen, maar uit ervaring weet ik dat je daar altijd achter komt en dat het daardoor uiteindelijk alleen nog maar erger wordt. Dus besluit ik door de zure appel heen te bijten.

‘Het was Julia. Die belde vanuit Rome. Ze verblijft samen met Luca een paar dagen in een hotel, omdat Luca daar zaken moet doen met iemand. Ze wilde alleen maar bijkletsen, meer niet.’ Met een vaatdoekje veeg ik weinig overtuigend over de afdruiplaat, in een poging je blik te mijden. Om niet te hoeven zien dat je naar me kijkt alsof ik een stuk stront ben; je volmaakt symmetrische gezicht vertrokken van woede en walging – iets wat tegenwoordig maar al te vaak gebeurt.

‘Om bij te kletsen en om mij af te kraken, zul je bedoelen. Jezus, Sal, denk je soms dat ik achterlijk ben? Ik weet heus wel hoe je familie over mij denkt, wat jullie achter mijn rug om over me zeggen!’

‘Gut, Charlie, néé. We hebben het niet eens over je gehad. Julia heeft alleen gevraagd hoe het met je gaat, dat is alles. Ik heb ge-

zegt dat het goed met je gaat, dat je het druk hebt op het werk, je weet wel. Verder niks, dat zweer ik je. Alsjeblieft, Charlie.’ Ik probeer je hand te pakken, om je ervan te verzekeren dat ik de waarheid spreek, dat ik niet tegen je lieg.

Twee ijsblauwe ogen boren zich in de mijne, alsof je je afvraagt of je me wel of niet moet geloven.

‘Het geluid van mijn telefoon stond uit, Charlie. Maggie zat een spelletje te doen en ik werd gek van die geluidjes, dus heb ik ze uitgezet. Dat is alles, echt waar. Ik negeerde je niet.’

Inmiddels lijkt je besluit vast te staan. Je keert je van me af, slaat mijn handen weg bij de jouwe. ‘Je liegt verdomme, Sal. Dat doe je altijd. Vanaf het begin lieg je al tegen me en volgens mij weet je niet eens hoe je de waarheid moet spreken. Ik weet heus wel hoe jij en je familie over me denken, ik ben niet achterlijk. Jullie denken allemaal dat je veel beter had kunnen krijgen. Wat heb je met Julia bekokstoofd? Hoe je van me af kunt komen soms? Hoe je weg kunt gaan en een nieuw leven kunt opbouwen onder de zon, met die klotezus van je? Nou?’

Inmiddels sta je recht in mijn gezicht te schreeuwen; er daalt speeksel neer op mijn wang wanneer ik mijn gezicht afwend. Met mijn handen omhoog om je af te weren, al weet ik niet of er een klap komt, schud ik mijn hoofd. Ik probeer de woorden eruit te krijgen voordat je me slaat, ik probeer te zeggen: Nee, niks van dat alles, we hebben gewoon gepraat.

Die kans krijg ik echter niet, want je begint alweer te tieren. ‘Wat, wil je me slaan of zo? Laat dat maar uit je hoofd, Sal. Vergeet niet wie hier de baas is. Wie werkt zich helemaal uit de naad zodat jij een luizenleventje kunt leiden? Inderdaad, dat doe ik. Ik

moet alle stress het hoofd bieden en aldoor voor dag en dauw opstaan zodat jij het leven kunt leiden dat je wilt. Zodat jij thuis op je luie reet kunt blijven zitten, spelletjes kunt doen met Maggie en me kunt afkraken tegenover je zus, ondankbaar stuk stront dat je bent.’

Je draait je om, trekt je mouw over je hand zodat je je niet kunt branden, pakt de hete lasagneschaal en smijt die op de grond. Het porselein spat in talloze stukjes uiteen, waarna je de keuken uit beent. Het valt je niet op dat er zich porseleinsplinters in de bovenkant van mijn blote voeten boren, dat de stromend hete gehaktsaus zich in mijn benen brandt.

Het kost me bijna twee uur om de rotzooi op te ruimen, nadat ik eerst met een koude, natte doek tegen mijn benen heb gezeten, waar mijn huid verbrand is door het hete vlees. Er zitten piepkleine blaartjes op mijn schenen en kuiten en ik weet dat ik ze morgen, ondanks het warme weer dat er voorspeld is, bedekt zal moeten houden. Me verzettend tegen een opkomende hoofdpijn van angst en uitputting boen ik de tomatensaus op die tegen de keukenkastjes is gespat en veeg ik de porseleinscherven op. Ik dweil de hele vloer met bleekmiddel om de knoflookgeur eraf te krijgen en zorg dat er geen flintertje porselein meer ligt waar Maggie morgenochtend haar blote voeten aan kan openhalen. Uiteindelijk smeer ik ontsmettende zalf op de brandwonden op mijn benen en loop vermoeid de trap op, biddend dat je al ligt te slapen, aangezien het al na middernacht is.

Als ik het bed in stap, genietend van de koele lakens tegen mijn gloeiende, pijnlijke benen, draai je je naar me toe en hou ik

mijn adem in, er niet zeker van of er nu weer een tirade zal volgen. Als verstijfd wacht ik tot je iets zegt.

‘Ik waarschuw je, Sal.’ Je adem komt warm en zurig neer op mijn gezicht, terwijl ik roerloos blijf liggen. ‘Dit pik ik niet. Het is jouw schuld dat het avondeten verpest is. Als jij me niet had afgekraakt tegenover je zus en er vervolgens niet tegen me overgelegen had, was dit niet gebeurd. Je doet het jezelf allemaal aan.’ Je draait je om en gaat in de houding liggen waarin je altijd in slaap valt.

Stilletjes blijf ik liggen, met bonkend hoofd, en knipper hete tranen weg tot de slaap me overmant.